

Korsgaard: Til det ærede Medlem Hr. Holstein vil jeg gerne sige, at jeg forstaar ikke den Adskillelse, som det ærede Medlem gør mellem toneangivende Industriledere og Industriledere i al Almindelighed. Er de toneangivende Industriledere ikke valgt af Industrilederne i Almindelighed? og de maa da for saa vidt være et Udtryk for Industrien. Men det, der i denne Forbindelse interesserer mig, er ikke, hvem der er toneangivende og hvem ikke, men hvem der kan lede Virksomhederne og hvem ikke. Det ærede Medlem sagde, at de danske Byerhvervs Ledere staar langt tilbage for de tyske. Denne Paastand vil jeg protestere imod, idet jeg vil hævde og kan bevise det, at meget betydelige Virksomheder til Trods for den høje Arbejdsløn kan føres igennem. Det skulde jeg tro er et godt Bevis for, at Ledelsen ikke er ringere end den tyske.

Til det ærede Medlem Hr. Borgbjerg vil jeg gerne i Anledning af hans Bemærkninger om Lensloven sige, at det er jo rigtigt, at en Del af de Konservative, vist ogsaa de fleste, stemte for den, men Begrundelsen derfor var den, at Lensbesidderne befrygtede, at hvis de ikke fik Loven paa det paagældende Tidspunkt, vilde den blive endnu værre. Saa kan man spørge: var denne Frygt begrundet? Dertil vil jeg gerne have Lov til at fremhæve, at som det fremgaar af Rigsdagstidenden for 1918—19, Tillæg B. Sp. 3991 ff., havde det ogsaa den Gang ikke ubetydelige Socialdemokrati stillet et Forslag, som var langt mere vidtgaaende, idet det gik ud paa, at efter at den paagældende Besidder at Lenet var død, skulde Lenet simpelt hen tilfalde Staten. Overfor denne Situation mener jeg, et forstandigt Menneske meget vel kunde befrygte, at der vilde ske noget langt værre, og de, der stemte for Lensloven, gjorde det altsaa ingenlunde for at give Tilslutning til den, men for at værne de paagældende faa Vælgere mod, at der skulde ske noget endnu langt værre.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har Ordet for en kort Bemærkning.

Borgbjerg: Det ærede Medlem Hr. Fraenkel kaldte det en Plage at polemisere med mig. Det var det ærede Medlem selv, der afbrød mig i min Tale, og jeg svarede ham ganske stiltfærdigt. Det ærede Medlem rejste sig op for at polemisere mod mig. Jeg svarede fuldkommen sag-

ligt. Hvis det ærede Medlem anser det for en Plage at polemisere med mig, saa kan han jo lade være. Det er ham selv, der har rejst denne Polemik. Men naar jeg svarede fuldkommen sagligt, altsaa paa Spørgsmaalet om, hvorvidt det store Hartkorn gik i Spidsen omkring 1880, saa kan det ikke nytte, at det ærede Medlem nu kommer øjensynlig irriteret og giver denne Irritation Luft i uparlamentariske Udtryk, hvormed han intet opnaar uden at gøre det klart for alle, i hvilken Grad han føler sig irriteret, og det af letforstaaelige Aarsager, nemlig i Følelsen af sit eget Standpunkts Svaghed. Det ærede Medlem svarede mig nu — og mente maaske, at det var logisk og sagligt —, at Godsejerne ikke fik den krævede Korntold omkring 1880, og naar de ikke fik den, hvad kom det saa denne Sag ved? Jo, men de kunde ikke sætte deres Standpunkt igennem, skønt de havde den provisoriske Regering paa deres Side; de var imod Tiden, de vendte sig mod Udviklingen, de gjorde, hvad de kunde, for at forhindre den, for en Korntold vilde jo fuldkommen have forhindret den Udvikling, der senere kom igennem Andelsbevægelsen, med Andelsmejerier, Andelsslagterier og saa videre. De kunde altsaa ikke sætte deres Standpunkt igennem. Men de, der gik i Spidsen for Udviklingen, var det middelstore og det mindre Landbrug, Gaardmænd og Husmænd; min egen Fader var med, jeg kender denne Bevægelse ganske nøje fra dens Fødsel omkring 1880, Godsejerne saa derpaa med den største Uvillie, fordi disse nye Andelsmejerier paa demokratisk Basis, kooperativt organiserede, blev en Konkurrence til de mere privatkapitalistiske Fællesmejerier. Det ærede Medlem maa, selv om han er nogle Aar ældre end jeg, finde sig i at optræde parlamentarisk her.

Jeg har derefter kun et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Axel Møller og det ærede Medlem Hr. Korsgaard. Jeg har kun fastslaaet den Kendsgerning, at Lensloven blev vedtaget med de Konservatives Stemmer. Nu kan man bagefter sige, at der var nogle af dem, der undlod at stemme. Ja, men ingen af dem stemte imod. Socialdemokratiet derimod stemte imod. Det er det, jeg har fremhævet, det er den historiske Kendsgerning. Og naar de Konservative paa deres Møder og i deres Presse nu laver et saa forfærdeligt Postyr angaaende denne Lov, saa er det ikke en ganske honnet Agitation, hvis de ikke samtidig oplyser deres Tilhørere og Læsere